

14 גיליון
תמוז ה'תשפ"ד
יולי 2024

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריה נרדפה

עדנה אפק
אלעד ארנון
יצחק גיילי
תמר דוד־כריספי
משה טל
תמר מרקוביץ'
דובי קורדונסקי־מאיר
חגי קמרט
עדיאל שושני
מתי שמואלוף
יובל ששון

שבת

עשו מוכר ליעקב את הבכורה עבור נזיד עדשים
מאת ז'ראר הואט, 1728

דבר העורכים

בבראשית פרק כה אנחנו קוראים את הדברים הבאים המסופרים על רבקה, על הולדת בניה, על המאפיינים של כל אחד מהתאומים ועל יחס ההורים, רבקה ויצחק, לבנים. וימלאו ימיה, ללדת; והנה תומם, בצטנה. כה ויאלה הרשון לדמוני, פלו פאלדתה שער; ויקראו שמו, עשו. כו ויחרי-כן יאל אחיו, וידו אחזת בעקב עשו, ויקרא שמו, יעקב; ויחקה בן-ששים שנה, בלדת אחס. כז ויגדלו, הנערים, ויהי עשו איש ידע ליה, איש שדה; ויעקב איש חס, ישב אהלים. כח ויאהב יחקה את-עשו, עשו איש ידע ליה, איש שדה; ויעקב את-יעקב. כט ויזד יעקב, נזיד; ויבא עשו מן-השדה, והוא עיף. ל ויאמר עשו אל-יעקב, הלעיטני נח מן-האדם האדם הזה--כי עיף, חנקי; על-כן קרא-שמו, חדום. לא ויאמר, יעקב: מכרה כיום את-בכרתך, לי. לב ויאמר עשו, הנה חנקי הולך למות; ולמה-זה לי, בכרה. לג ויאמר יעקב, השבעה לי כיום, וישבע, לו; וימכר את-בכרתו, ליעקב. לד ויעקב נתן לעשו, לחם ונזיד עדשים, ויאכל וישתה, ויבא עשו, את-הבכרה. {פ}

מסתבר שאהבת אם ואב, איננה דבר מובן מאליו. יש העדפות. ליבה של רבקה נתון ליעקב ואילו לב האב, יצחק, נתון לבנו הבכור, המביא ציד-אוכל. מה ידוע לנו על עשו? ידוע לנו שהוא נולד ראשון, שהיה שעיר. יש הטוענים שמכאן שמו - עשו. אנחנו יודעים שהוא היה איש שדה וצייד ושכנראה אהב לאכול. אולי גם שלא בדיוק חשב על העתיד. המדרש מוסיף לעשו תכונות ומכנה אותו עשו הרשע. הכתוב מלמד אותנו על היריבות שבינו ובין אחיו, יעקב. ועוד מספר לנו המקרא על נבואה שניתנה לרבקה ויאמר יהוה לה, שני גיים בצטנה, ושני לחמים, ממעיך יפרדו; ולחם מלחם יאמץ, ורצ יעבד לעיר.

ואכן האחים, יעקב ועשו שאינם תאומים זהים, משום בחינה, יהיו ליריבים. יריבות בין אחים מתוארת כבר בתחילת ספר בראשית, כאשר קין קם על הבל והורג אותו. כיצד תתפתח היריבות בין עשו ויעקב? קריאה בספר בראשית, תספר זאת לקוראים.

נחזור לסיפור מכירת הבכורה ונשאל האם באמת ויתר עשו על הירושה, האם באמת בז לבכורה, או שמא רק הרעב הזמני הוא שהכריע? על כך מלמד הכתוב בפרק כז, המביא את הדיאלוג בין יצחק לבנו, עשו:

יחקה - ויאמר, באל אחיך במרמה; ויקח, בכרתך עשו - ויאמר הכי קרא שמו יעקב, ויעקבני זה פעמים--את-בכרתי לקח, והנה עקה לקח בכרתי;

בגיליון זה תוכלו לקרוא על עשו, להכיר את עולמו הפנימי ואת משפחתו, את מחשבותיו, את סדר יומו, את מסעותיו בשדה ואת דרכו, דרך הצייד.

קריאה מהנה,
עדנה אפק ואלירן דיין

שימו לב:

הניקוד והגהת היצירות באחריות הכותבים בלבד.

כתב העת לא אחראי על טעויות תחביר, ניקוד והגהה העלולות להופיע ביצירות המפורסמות בגיליונות.

בעצם שליחת היצירות מצהירים הכותבים שזכויות היוצרים של היצירות שייכות להם.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה וללא תמורה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בגיליון כתב העת

ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי פרסום יצירתו.

זַעֲזוּעֵי הַצֶּבַע

תמר דוד-כריספי

הַצֶּבַע הָאֲדָמוֹנִי לוֹ זָכָה בְּהַלְדָּתוֹ
הָעֵיד עַל אָפְיוֹ
חֶסֶר מְנוּחָה
וְרוֹדֵף צֵיד וְהִנָּאָה.
הַצֶּבַע שָׁלוּה אֹתוֹ
גַּם בְּצֶבַע נִזִּיד הָעֵדָשִׁים
תַּעֲתַע בּוֹ
וְגַרְם לְרַעֲבוֹנוֹ לְגִבֹר
עַל שִׁכְלוֹ
וּבְקִלּוֹת הַדַּעַת מָכַר אֶת בְּכוֹרָתוֹ.

מעשה בעשׂו

דובי קורדונסקי-מאיר

אבי סיפר לי את הדברים האלה כאשר הרגיש שבאים עליו רגעיו האחרונים. הוא שכב עמוק בתוך ערמת טלאי הבד שהכינה לו אהובתו, כאילו ניסתה להתקרב אליו שלא בדרך מגע. ריח גופו החזק מילא את חלל האוהל, ואני רק נשארתי שם לידו, במקרה שמעתי את קולו המתלחש מבעד לחריץ האוהל בשעת לילה מאוחרת. אני והוא שלא החלפנו מילה לאורך כל השנים האלה, פתאום, מצאנו את עצמנו זה לצד זה. רכנתי לעברו כדי להבין את דבריו שנאמרו כמעט בלחישה.

הוא החל לספר על התקופה ההיא, לפני שנולדתי, לפני שנולדו אחיי, לפני שהגענו לכאן. "היו אלה ימים מלאי בדידות" כך נהג לתאר את התקופה. משפחתו של אבי הייתה זרה לכל הבריות, הם שיכנו את עצמם באמצע המדבר. ומתוך דבריו של אביו עלתה התחושה שהוא גם חש זר בתוך משפחתו. אביו היה אדם קשה שכל הזמן השיב והזכיר את "ההבטחה". את ההבטחה היא לא שמע איש מהם מלבדו. המשפחה דבקה באמונתו של אביו והלכה אחריו.

אבי שלא היה כשם שהיה אביו הרגיש את הניכור כבר מינקות, כאשר הרבה להשתעשע מול אביו. לעולם לא היה מקבל מילה חמה או ליטוף מאביו. לעומת אחיו שהיו מרעיפים עליו שבחים, על כל מעשה הייתה אמם מרבה להללו ולהעניק לו מתנות. ככל שעברו השנים הבחין אבי כיצד היו משבחים את אחיו על מידותיו. ובו מפצירים שהוא צריך להידמות לאחיו. אבי, על אף שהגיב לדברים שנאמרו, היה פגוע מאוד מהתנהלותם של הוריו. כל ערב כאשר הגיעה העת לישון היה ממלא את הכר בדמעות אכזבה, ומדי פעם מסנן לעצמו נדר שינסה להשתנות. הוא רצה לגרום להוריו להתגאות בו – בדיוק כפי שהם גאים באחיו. לא היה לילה שבו לא נדר לעצמו נדר שכאשר יגדל הוא יהיה אדם גדול יותר. וכשיגיע הרגע הוא הבטיח שידע להתגבר על יצרו ולאמץ לעצמו את התכונות שהוריו יחלו שיהיו דומות לאחיו.

אכן הגיע הרגע, וניגש אליו אחיו בהצעה, מיד הוא נענה לה – ללא היסוס. אבי ידע שזה הרגע שבו הוא יוכל להראות להוריו שיש בו מן הטוב שיש באחיו. אבי גמל לאחיו בעבור הטובה שעשה לו ומסר לו את בכורתו. מרוב התרגשות הוא הזדרז לאחר המקרה להגיע לאוהל הוריו ולספר להם על הטובה שעשה לאחיו, אך גילה שאחיו הערים עליו ולקח יותר מאשר את הבכורה.

הסתכלתי על עיניו הטובות של אבי, אותן עיניים שדעכו להן, שערו האדמדמם והמדובלל התגנב מבעד למצנפת ראשו שנועדה לחמם אותו במעט. הסתכלתי על לחלוחית שהחלה להיקוות בעיניו, ידעתי שהוא נזכר מחדש באותם רגעים קשים, בהם הוא היה זר. דבריו נחתכו ברגע, שפתותיו נעו, אבל לא הצליחו להפיק קול. את שארית כוחותיו הוא השקיע בלשים את ידיו על פניו ולכסות בהם את דמעותיו המיוסרות. הוא גמל בליבו החלטה, לעולם לא להיות יותר זר – לא עם נשותיו ולא עם ילדיו.

אבל הנה מצאתי את עצמי זר ליד אבי, כאשר לא החלפנו מילה רוב ילדותי ורוב שנותיי הבוגרות. ישבתי לידו, ופתאום כאשר שמעתי בפעם הראשונה את אשר ארע לו, רק אז הרגשתי כל כך קרוב אליו, דווקא ברגע הזה. קצת התעצבתי על עצמי, שאולי הייתי צריך לשאול יותר או לחבק יותר. ליטפתי את פניו הצנומות שפעם שידרו כוח ועוצמה, וקיוויתי שאולי בנשימה אחת אחרונה הוא ידע שעכשיו הוא זר פחות עבורי.

מעֵיִייה שׁל רבקה תמר מרקוביץ'

כְּשֶׁאָץ לִקְרָאתִי לְאִמְצָנִי אֵלָיו
עָלְתָה בְּאִפִּי צַחֲנַת בְּאוֹשִׁיו
וּכְכֹל שְׁחֻשְׁבֹּתַי: "אוֹתוֹ עוֹד אֶהֱב",
לֹא הִצְלַחְתִּי לְרְצוֹת בְּיֹלְדֵי עֵשׂו

עַל אֶהֱלֶה קָטָן וְעֶצוּב בְּמִדְבָּר
יֵוֹרֵד לוֹ עוֹד לִילָה כָּחֹל-אֶפְרָפֶר
הוּא נָח בְּחִזִּי, הַכָּאֵב הַמְּכָר
עַל שׁוֹם שְׁחֻטָּאתַי אֵף בֶּן לֹא נוֹתֵר

לֵעֵת עָרַב אֲבִיט בְּמִרְחֵב הַשׁוֹמֵם
אִז אֲדַע – שָׁם בְּנֵי נִמְצָאִים
וּבִסְתֵר לְבֵי אֲבִקֶשׁ מֵהַשָּׁם:
תַּחֲמַל עַל הָאֵחַ הַנְּעִים
בֶּן יוֹלֵד לִי, עֵשׂו
הוּא הָיָה לִי נֶכֶד

בְּתוֹכוֹ לֵב זָהָב
אֶךְ בְּרוֹ מְכַעֵר.

כְּשִׁילַדְתִּי אֶת עֵשׂו
הִנָּזַם בְּאִפִּי כָּאֵב
כְּשֶׁהוֹלֵד יַעֲקֹב
לֹא הִרְגִּשְׁתִּי דָבָר
הָיָה לִי בֶן אֶחָד לְאֶהֱב
וְאֶחָד מְכַעֵר

גִּבֹּר כְּאֶרֶז נָתַן לְדוֹדָיו
וְלִי – רַק יוֹשֵׁב אֶהְלִים
עֵשׂו פּוֹשֵׁט עוֹר הַבֶּקֶר מֵעֲלָיו
אֲחִיו – מְעַיֵן בְּגוֹיִלִים

בְּבִקְרִים, כְּשֶׁהֵינּוּ סְבִים לְשִׁלְחֹן
לְהַקְדִּים אֲרוּחָה לְשָׂרֵב
נִימוּסָיו שֶׁל עֵשׂו לֹא עֲמָדוּ בְּמִבְחָן
הוּא מִיָּד מָנְתוּ טֶרֶף

כְּהָרִים בְּאֶדוֹם
הָעֲמָדִים לְמִשְׁמֵר
הוּא נָצַב עִם פְּגִיּוֹן
וְהִרְחִיק אֶת הַזֶּר

כְּהָרִים בְּאֶדוֹם
שְׁצַבְעָם עוֹד בּוֹהֵק
גַּם יָדָיו גָּאֵלוּ
בְּזַנְבוֹת שְׁבִתָּק

עֵשָׂו

משה טל

עֵשָׂו, עֵשָׂו,
בְּכוֹרְתְךָ שְׂוֹא.
שְׁעָרְךָ צָפוּף וְרֹב,
עֵשֵׂב פָּרָא מְחַצֵּף.
אָחִיךָ תְּאוֹמֶךָ כָּזָב,
הַבֵּן הַמְּעֻדָּף,
אֶת אִמְךָ כִּשֵּׁף.
שְׁעָרוֹ חִלְקִי,
הָאֵחַ הַחִלְקִלְקִי,
סָכִין נֶעָץ בַּגֵּב,
דָּקָר עַד נֶצֶב.
מִבֶּטֶן עַד קֶבֶר
כְּרוּכִים וְסִבּוּכִים,
יָדוֹ בְּעֵקֶבְךָ,
יָדְךָ בְּצִיצִיּוֹתָיו.
לְבָבְךָ הַמְּאֻכָּזֵב
יִשְׂרָף עוֹלָם כָּזָב.

ימי עשׂו יצחק גוילי

בַּיָּמִים בָּהֶם עָזַבְתִּי אֶת הַמְדָרְשׁ וְהַמַּעֲשֵׂה
עוֹד יַחֲלֵתִי לְקִדְשׁ מֵאֶפֶס עַד קֶצֶה,
נְסִיתִי מְלוֹת הַסֶּבֶר לְכָל רֵעַ וּמְכַעֵר
אוֹלֵי בָהֶן אֶצְלִיחַ לְתַקֵּן כָּל מָה שֶׁנִּשְׁבַּר.

רַק אֲבִדֵן שְׁעַת הַחֶסֶד טָרַם שַׁבֵּת
וְהַצְעִידָה אֶל הַתְּפִלָּה בְּגֵאוֹן עִם אָבָא וְהָאֲחִים,
הָיוּ קָשִׁים וּמְרִים מֵעֵבֶר לְכוּחוֹתֵי הַדְּלִים.

שְׁעַת רַחֲמִים בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת הַפְּכָה לְמוֹשֵׁב לְצִים,
יְשִׁיבָה עִם בְּקִבּוּקֵי בִירָה מוֹל דְּגִים מְסָרִיחִים
בְּפֶאֱתֵי הַשּׁוּק הַמְתְּרוֹקֵן מֵאֲנָשִׁים,
בֵּינוֹת חֶסְרֵי הַבַּיִת הַנִּדְחִים וְהָאֲבוֹדִים.

שְׁעָה בָּהּ הָיִיתִי מוֹבָס,
לְלֹא בְרַכַּת אָב,
שְׁעָה בָּהּ הָיִיתִי עֶשְׂיוֹ.

"ויקראו שמו עשו – הכל קראו לו כן,
לפי שהיה נעשה ונגמר בשערו ככן שנים הרבה."

Well done

עדיאל שושני

דמותו משתוללת
בראש כלנו.

שער פרוה
מכסה צלקות
בלב הגוף.

רעב משחרר
אל מול סיר
מרק מבעבע.

עיניו צדות
את אהבת אמו
המתרחקת.

נאחז בפחד
אביו
העור.

עשוי וגמור
מתחלתו ועד סופו,
על כן קראנו לו כלנו
עשו.

עֵשׂוֹ הַצַּדִּיק

(קיצור מאמר)

חגי קמרט

בראשית פרק כה

תמיד טענתי שעשו מעולם לא מכר את בכורתו ליעקב בנזיד עדשים. ומי שקורא נכון את הכתובים יראה את האמת הזאת. עשו הגיע צמא ומותש מן השדה. וביקש מיעקב נזיד עדשים. סביר להניח שיעקב שהיה הילד של אמא שלו למד ממנה ועזר לה במלאכת בישול. ודומני שהעדשים היו אז בשכיחות של אורז של היום. היינו מאכל יומיומי. סיפור האוכל הוא מעין סיפור המסגרת ובתוכו בא הסיפור השני של מכירת הבכורה. שני סיפורים שונים המשתלבים יחד. ברור שיעקב ניצל את עייפותו של עשו כעיתוי טוב לקחת ממנו את הבכורה.

נאמר שעשו מכר את בכורתו ליעקב. אך לא נאמר מה התמורה שקיבל בעד המכירה. משמעות הדבר שפירוש המשפט "וימכור את בכורתו ליעקב" הוא בציניות קשה. היינו עשו לא קיבל שום תמורה מאחר והוא גם נתן את בכורתו חנם אין כסף! כאילו מכר. וההוכחה היא שעשו בעצמו אומר מחר אני אמות ולמה לי בכורה. היינו מה היא הבכורה לעומת החיים! עשו לא תמים ולא טיפש הוא פשוט בעל לב טוב שרואה את קדושת החיים ובז לעניינים שוליים כמו בכורה. וזה גם המסר של עשו – "קדושת החיים מעל הכל וקדושת החיים מגמדת את הפרטים הקטנים"

אז ככה: סיפור ראשון המסגרת: עשו מבקש נזיד עדשים. יעקב מכין את הנזיד הוא מגיש את הנזיד ושניהם יושבים ואוכלים.

סיפור שהוא מעין מאמר מוסגר הוא סיפור מכירת הבכורה. ובקשת השבועה. דווקא סיפור זה מצייר את יעקב כנוכל ותאב שררה וכח כאשר הוא מבקש מאחיו - בשר מבשרו עצם מעצמו, להישבע לו. (היכן נשמע כדבר הזה?) עשו עושה הכל כדי לרצות את רצון אחיו לא מטיפשות, אלא מאהבה ומראיה נכונה של קדימויות בחשיבות הדברים בחיים. החיים עצמם קודמים לבכורה ההנגדה היא המכירה והשבועה שמבקש יעקב הנתפס לדברים קטנים שבחיים ועוד מבקש שבועה. קראו בזהירות את הפרק וראו שאין כוונת התורה להראות שעשו מכר את בכורתו בשל נזיד עדשים זה פשוט לא נכון! וזה גם לא מה שכתוב. בקיצור יעקב קיבל את הבכורה חנם, בתוספת "ריבית" של שבועה. ונזיד עדשים יעקב ועשו אכלו יומיום, ולא פעם אחת בחייהם.

בזמן מכירת הבכורה. הוא אכל את הנזיד שבישל יעקב ובישלה רבקה כמעט יום יום כאשר חזר עייף מעבודת הצייד לקיום המשפחה.

באמצעות סיפור זה מעלה התורה כמה דגשים:

- א. ערך החיים כערך עליון המגמד את שאר הדברים.
- ב. תכונת הנתינה של האדם עד כמה יפה היא.
- ג. יכולת הוויתור הבאה מאהבה.

מאיך, מצד יעקב, היא מראה את הקטנוניות שבאדם, תאוות השליטה ואגירת הכח ובכל מחיר (השבועה) ומציגה זאת דווקא על ידי אחים שהיינו מצפים שהאהבה ביניהם תכסה על הכל. ולא היא!

לא ויאמר, יעקב: מכרה כיום את-בכרתך, לי.
לב ויאמר עשו, הנה אנכי הולך למות; ולמה-זה לי, בכרה.
לג ויאמר יעקב, השבעה לי כיום, וישבע, לו; וימכר את-בכרתו, ליעקב.
לד ויעקב נתן לעשו, לחם ונזיד עדשים, ויאכל וישת, ויקם וילך;
ויבז עשו, את-הבכרה.

למאמר המלא:

<https://www.news1.co.il/Archive/003-D-130012-00.html>

עֲשִׂיוֹ עַל עֲמוּד הַתְּלִייהַ מִתִּי שְׁמוּאֵלוֹף

עַל עֲמוּד הַתְּלִייהַ עֲשִׂיוֹ עוֹמֵד כְּרוֹךְ
אָבָא מִתְקַרֵּב. אָבָא הֶצֶל אוֹתִי
אָבֵל מִבְּטוֹ קְבוּר בְּאֶדְמָה
יָדָיו זְרוּקוֹת מְטָה בְּחֶסֶר אוֹנִים. פְּסוּקֵי קִדִּישׁ מִתְקַמְּטִים מִצְחוֹ

אֶתְהָ נוֹשֵׁם בְּכַבְדוֹת
אִמָּא מִתְקַרְבֶּת, אִמָּא, תִּדְבְּרִי אִתָּם
אָבֵל קוֹל אִמָּךְ נִבְלַע בֵּין אוֹתִיוֹת הָעִיר

אֶהְבֵּת חֵיִךְ מִגִּיעָה,
הִיא לֹא מִבִּיטָה בְּךָ מֵאֵז שֶׁזָּרְקֶת אֶת הַטְּבַעֵת לַנֶּהָר,
הִיא מְזִיזָה אֶת הָאֲנָשִׁים הַצְּמֵאִים לְהִתְרַגֵּשׁ בְּצִלִּיל נְפִילֶתְךָ
וּבְעֵינֶיהָ שֶׁגִּעוֹן שֶׁנִּמְתַּח בְּמוֹזִיקָה שֶׁל זְעָקָה,
חֲרָטָה שֶׁמִּתְחִילָה בְּמַעֲגָלִים עֲשׂוּיִים מִטְּיוֹטֵת אוֹת
שֶׁתִּגְנֵז בְּתוֹךְ הַשְּׁפָה הַמִּתְרַקֶּמֶת
לְמִנוּסָה

הַחַיִּים יַעֲיִפוּ אוֹתְךָ לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, יִכְנִיסוּ אוֹתְךָ תַּחַת חִיקָם, וְיִקְיֵאוּ אוֹתְךָ
הַחַיִּים יִמְלֵאוּ אוֹתְךָ בְּפִסְגוֹת הָרִים, וְיִרְקְנוּ אוֹתְךָ כְּכִיסִים שֶׁל הוֹמֶלֶס
יִשׂוּ אוֹתְךָ לַחַיִּים שֶׁל אַחֲרֵים, וְכִשְׁלֹא תַעֲמֵד בְּהַשְׁוֵאָה
כְּשֶׁהִבְטַחְתָּ לֹא תִתְמַמֵּשׁ, כְּשֶׁהִמוֹזִיקָה לֹא תִנְגֵן

יובל ששון

כֵּן, בְּכוֹרָה, אֶפְשָׁר לְחָשׁוּב
עָשׂוּ מִזֶּה כְּזֶה סִיפּוּר
זֶה לֹא הָיָה חָשׁוּב
זֶה לֹא שֶׁהֵייתִי הוֹפֵךְ לְהִיּוֹת אֶחָד מֵאַבּוֹת הָאוֹמָה
לֹא סָבַלְתִּי אֶת הַסִּיפּוּרִים שֶׁל אָבִא עַל אֱלוֹהִים
וְלֹא אִיךְ סָבֵא עֶקֶד אוֹתוֹ וְכָל הַשְּׁטוּיּוֹת הָאֵלֶּה
וְאַמָּא תָּמִיד הֶעֱדִיפָה אֶת הַגָּמֵד, אֶת יַעֲקֹב
זֶה הָיָה שְׁקוּף שֶׁהָיָא תִּיקַח אֶת הַצֵּד שֶׁלֹּ
וְכֵן, הֵייתִי רָעֵב
זֶה קוֹרָה לְמִי שֶׁעוֹבֵד
לְמִי שֶׁמְפָרְנֵס, לְמִי שֶׁעוֹזֵר בְּבֵית
לֹא כְּמוֹ הָאֵחַ הַנְּמוּשָׁה שְׁלִי שֶׁבָּרַח
עַד שֶׁלֶבֶן לֹא הִכְרִיחַ אוֹתוֹ לְעֵבוֹד
הוּא לֹא נִקְף אֶצְבַּע בְּחַיִּים שֶׁלֹּ
אֲבָל לְבֶשֶׁל הוּא יָדַע וְאַנִּי
הֵייתִי רָעֵב. גַּם הַיּוֹם
גַּם הַיּוֹם הֵייתִי חוֹזֵר עַל זֶה שׁוֹב
יֵשׁ דְּבָרִים שֶׁלֹּא מִשְׁתַּנִּים וְאוֹכֵל
זֶה אֶחָד הַחֲשׁוּבִים שֶׁבָּהֶם.
אֲז מְכַרְתִּי אֶת הַבְּכוֹרָה
אֲבָל קִבַּלְתִּי אֶרְוַחָה.
וְגַם אֶת הַבְּחוּרָה
זֹאת שִׁיעֶקֶב יֵצֵא אִתָּהּ לְפָנַי שֶׁהוּא בָּרַח הַשָּׁפָן
אֲבָל זֶה כְּבָר סִיפּוּר לְיוֹם אַחֵר, לְפַעַם הַבָּאָה.

תולדות אלעד ארנון

לְרַבָּקָה כְּאֵבָה הַבֶּטֶן
הִיא יִדְעָה זֶה הַרְיִין
כְּאֵב לָהּ יוֹתֵר
הִיא בִקְשָׁה לְבָרֵר
אֱלוֹת־תַּאֲוִמִים
רְבִים לְפִתְחוֹ שֶׁל עוֹלָם?

זֶה מְחַפֵּשׂ אַחֵר צִיד לְמֵאֲכָל
וְזֶה בִצֵּל אִמּוֹ יוֹשֵׁב
פְּגִישָׁה בְּרִגְעַ שֶׁל רָעֵב
מִשֵּׁם שֶׁנֶּאֱמָר עֲזָה
זֶה נִצֵּל חִלְשָׁתוֹ
הַעֲרִים עַל הַבְּכוֹרָה
וְזֶה מְחַפֵּשׂ אַחֲרָיו לְהַרְג
דֹרֵשׁ נִקְמָה.

יְבוֹא יוֹם וַיִּחְפְּשׁוּ אִישׁ אֶת אָחִיו
לְסַלַח, לְקַבֵּל בְּאַהֲבָה,
אֶז תִּפְרָץ שׁוֹב אִיבָה
מִזְכִּירָה אֶת הַצּוֹ:
מִמַּעִיךְ יִפְרְדוּ!

לְתוֹךְ מַעְגַל דָּמִים יִשְׁאַבוּ
מִבְקָשָׁם לְחִיּוֹת בְּכָבוֹד
בְּרַחֵם אֲדָמָה קְרוּעָה
מְשׁוּעֵת לְהוֹצִיא מִתּוֹכָהּ
לְאֲמִים אַחִים,
חַיִּים בְּאַחֲוָה.

עשו מוכר ליעקב את הבכורה עבור נזיד עדשים
מאת ז'ראר הוואט, 1728

תּאֹמִים עֲדָנָה אֶפֶק

אָנִי שׁוֹמֵעַת אֶת רֵיחַ בְּגָדֶיךָ
עָשׂוּ מִן הַשָּׂדֶה חוֹזֵר
קָרִיאת עֵינֶיךָ בְּאֲזְנֵי
כַרְיֵה
וַיַּעֲקֹב בְּסֵפֶר

חפשו אותנו גם בפייסבוק:

/narutsa.magazine

שימו לב: הניקוד והגהת היצירות באחריות הכותבים בלבד.

כתב העת לא אחראי על טעויות תחביר, ניקוד והגהה העלולות להופיע ביצירות המפורסמות בגיליונות.

בעצם שליחת היצירות מצהירים הכותבים שזכויות היוצרים של היצירות שייכות להם.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה וללא תמורה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות,

לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בגיליון כתב העת

ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי פרסום יצירתו.

**מייסדים: עדנה אפק ואלירן דיין
עיצוב גרפי: אלירן דיין**